RADA UNII EUROPEJSKIEJ

Bruksela, 8 stycznia 2009 r. (14.01)
(OR. en)

5090/09

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2006/0088 (COD)

VISA 7
CODEC 7
COMIX 18

WYNIK PRAC

Od:	Komitet Stałych Przedstawicieli
Data:	18 grudnia 2008 r.
Nr poprz. dok.	17144/08 VISA 400 CODEC 1805 COMIX 903
Nr wniosku Kom.:	10023/06 VISA 147 CODEC 573 COMIX 511
Dotyczy:	Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

Prezydencja przedstawiła tekst wspominanego wyżej projektu rozporządzenia będący wynikiem negocjacji z Parlamentem Europejskim w wersji zawartej w dok. 17144/08 VISA 400 CODEC 1805 COMIX 903 i zmienionej dokumentem roboczym. Komitet zgodził się na tekst w zmienionej wersji zawartej w załączniku, tak by na późniejszym etapie Rada mogła go formalnie przyjąć jako uprzednio wynegocjowane wspólne stanowisko Rady. Delegacja PL zapowiedziała, że ma zamiar złożyć oświadczenie w momencie formalnego przyjmowania tekstu.

ZAŁĄCZNIK

Projekt

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem danych biometrycznych oraz zmieniające przepisy dotyczące systemu przyjmowania i przetwarzania wniosków wizowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62 ust. 2 lit. b) ppkt ii),

uwzględniając wniosek Komisji[1],

stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu[2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby zapewnić rzetelną kontrolę i identyfikację osób ubiegających się o wizy, konieczne jest przetwarzanie danych biometrycznych w systemie informacji wizowej (VIS) ustanowionym na mocy decyzji Rady 2004/512/WE z dnia 8 czerwca 2004 r.[3] oraz utworzenie ram prawnych regulujących pobieranie tych identyfikatorów biometrycznych. Ponadto wdrożenie VIS wymaga nowych rozwiązań co do organizacji przyjmowania wniosków wizowych.

(2) Włączenie identyfikatorów biometrycznych do VIS jest ważnym krokiem ku wykorzystywaniu nowych elementów, dzięki którym powiązanie posiadacza wizy z paszportem będzie bardziej wiarygodne i pozwoli zapobiec wykorzystywaniu fałszywych tożsamości. Dlatego jednym z podstawowych warunków wydania wizy połączonego z rejestracją identyfikatorów biometrycznych w VIS powinno być osobiste stawiennictwo osoby ubiegającej się o wizę — przynajmniej gdy składa ona pierwszy wniosek.

---

[1] Dz.U. C …., s. …

[2] Dz.U. C …., s. …

[3] Dz.U. L 213 z 15.6.2004, s. 5.

(3) Wyboru identyfikatorów biometrycznych dokonano w rozporządzeniu (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych[1], dalej zwanym „rozporządzeniem w sprawie VIS". Wspomniane rozporządzenie określa normy regulujące gromadzenie tych identyfikatorów biometrycznych, odwołując się do stosownych przepisów Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Dla zapewnienia interoperacyjności nie są konieczne żadne inne specyfikacje techniczne.

(3a) Wszelkie dokumenty, dane lub identyfikatory biometryczne otrzymane przez państwo członkowskie w toku przetwarzania wniosku wizowego są uznawane za dokumenty konsularne zgodnie z Konwencją wiedeńską o stosunkach konsularnych i są traktowane w odpowiedni sposób.

(4) Aby ułatwić rejestrację osób ubiegających się o wizę oraz obniżyć koszty ponoszone przez państwa członkowskie, należy, oprócz istniejących sposobów wzajemnego reprezentowania się, przewidzieć nowe rozwiązania organizacyjne. Przede wszystkim do wspólnych instrukcji konsularnych należy dodać szczególną formę reprezentacji, która ograniczona jest do odbioru wniosków wizowych oraz rejestracji identyfikatorów biometrycznych.

(5) Należy wprowadzić inne możliwości, takie jak wspólne placówki, wspólne ośrodki przyjmowania wniosków, konsulowie honorowi oraz współpraca z usługodawcami zewnętrznymi. Należy stworzyć stosowne przepisy ramowe obejmujące te możliwości, uwzględniając zwłaszcza kwestie ochrony danych. Państwa członkowskie powinny zdecydować zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji ramowej, jaką strukturę organizacyjną będą stosować w poszczególnych państwach trzecich. Szczegółowe informacje o tych strukturach powinna publikować Komisja.

(6) Organizując współpracę, państwa członkowskie powinny dopilnować, aby osoba ubiegająca się o wizę była kierowana do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku tej osoby.

[1] Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

(7) Konieczne jest stworzenie przepisów na wypadek sytuacji, w których organy centralne państw członkowskich postanowią – dla ułatwienia procedury – współpracować z usługodawcą zewnętrznym, który będzie przyjmować wnioski wizowe. Decyzja taka może zapaść, jeżeli w świetle szczególnych uwarunkowań lub sytuacji lokalnej okaże się, że współpraca z innymi państwami członkowskimi polegająca na reprezentacji w ograniczonym zakresie, na prowadzeniu wspólnej placówki lub wspólnego ośrodka przyjmowania wniosków nie jest odpowiednia dla danego państwa członkowskiego. Rozwiązania takie należy tworzyć z poszanowaniem ogólnych zasad wydawania wiz, przestrzegając wymogów ochrony danych określonych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych. Ponadto w tworzeniu i wdrażaniu takich rozwiązań należy uwzględnić konieczność zapobiegania zjawisku, które polega na porównywaniu wymogów wizowych różnych państw i wykorzystywaniu różnić w przepisach (ang. *visa shopping*).

(8) Państwa członkowskie powinny współpracować z usługodawcami zewnętrznymi na podstawie aktu prawnego, który powinien zawierać przepisy o ich dokładnych obowiązkach, o bezpośrednim i całkowitym dostępie do ich lokali, o udzielaniu informacji osobom ubiegającym się o wizę, o poufności oraz o okolicznościach, warunkach i trybie zawieszania lub rozwiązywania współpracy.

(8a) Niniejsze rozporządzenie – dzięki temu, że zezwala państwom członkowskim na współpracę z usługodawcą zewnętrznym, który będzie przyjmować wnioski wizowe, a równocześnie ustanawia zasadę jednorazowej wizyty przy składaniu wniosku wizowego – ustanawia odstępstwo od ogólnej zasady wymagającej osobistego stawiennictwa (o której mowa w części III pkt 4 wspólnych instrukcji konsularnych). Odstępstwo to nie wpływa jednak na możliwość wezwania osoby ubiegającej się o wizę na osobistą rozmowę ani nie przesądza o przyszłych aktach prawnych regulujących te kwestie.

(9) Aby zapewnić zgodność z wymogami w zakresie ochrony danych, przeprowadzono konsultacje z grupą roboczą utworzoną na mocy art. 29 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych oraz z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.

(9a) Dyrektywa 95/46/WE ma zastosowanie do państw członkowskich pod względem przetwarzania danych osobowych w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia.

(10) Państwa członkowskie powinny zachować możliwość udzielania bezpośredniego dostępu wszystkim ubiegającym się o wizę, by mogli składać wnioski w ich urzędach konsularnych lub misjach dyplomatycznych.

(11) Jako rozwiązanie upraszczające przetwarzanie kolejnych wniosków powinna istnieć możliwość kopiowania odcisków placów z pierwszego wniosku przez okres 59 miesięcy. Po tym terminie należy ponownie pobrać odciski palców.

(12) Ze względu na obowiązek pobierania identyfikatorów biometrycznych nie należy już angażować pośredników komercyjnych, takich jak biura podróży, do przyjmowania wniosków składanych po raz pierwszy, lecz tylko do przyjmowania wniosków kolejnych.

(13) Wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz należy zatem odpowiednio zmienić.

(14) Trzy lata po oddaniu VIS do eksploatacji, a następnie co cztery lata Komisja powinna przedstawiać sprawozdanie z realizacji niniejszego rozporządzenia.

(15) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie zorganizowanie przyjmowania i przetwarzania wniosków wizowych w związku z włączeniem danych biometrycznych do VIS, nie może zostać w odpowiednim stopniu zrealizowany przez państwa członkowskie, ale może być lepiej zrealizowany na szczeblu wspólnotowym, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, zawartą w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności konieczne i celowe jest, by z myślą o realizacji podstawowego zamierzenia, jakim jest wprowadzenie wspólnych norm i interoperacyjnych identyfikatorów biometrycznych, określić zasady dla wszystkich państw członkowskich uczestniczących we wspólnej wizowej polityce Wspólnoty. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(16) Zgodnie z art. 1 i 2 protokołu w sprawie stanowiska Danii, który jest załączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani nie podlega jego stosowaniu. Ponieważ niniejsze rozporządzenie bazuje na prawnym dorobku Schengen w ramach postanowień części trzeciej tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania — zgodnie z art. 5 wspomnianego protokołu — podejmie w okresie sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszego rozporządzenia ewentualną decyzję o wdrożeniu go do własnego prawa krajowego.

(17) W odniesieniu do Islandii i Norwegii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie – w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen – tych przepisów prawnego dorobku Schengen, które wchodzą w zakres art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tego układu[1].

(18) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów prawnego dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen. Dlatego Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związane ani nie podlega jego stosowaniu. (19)

(19) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów prawnego dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen. Dlatego Irlandia nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani nie podlega jej stosowaniu.

[1] Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

(20) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie – w rozumieniu umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen[1] – tych przepisów dorobku Schengen które wchodzą w zakres art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE[2].

(20a) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie – w rozumieniu Protokołu podpisanego między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską a Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen[3] – tych przepisów dorobku Schengen które wchodzą w zakres art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/261/WE[4].

(21) W odniesieniu do Cypru niniejsze rozporządzenie stanowi akt, który rozwija prawny dorobek Schengen lub jest w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z roku 2003.

(22) Niniejsze rozporządzenie stanowi akt, który rozwija prawny dorobek Schengen lub jest w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z roku 2005,

---

1 Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.
2 Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.
3 Tekst tego aktu można znaleźć na stronie http://www.consilium.europa.eu/docCenter.asp?lang=en&cmsid=245 pod numerem 16462/06.
4 Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 3.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

We wspólnych instrukcjach konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz wprowadza się następujące zmiany:

(1) W części II pkt 1.2 wprowadza się następujące zmiany:

a) W lit. b) dodaje się akapity w brzmieniu:
„Państwo członkowskie może również reprezentować jedno lub więcej państw członkowskich w ograniczonym zakresie, to jest wyłącznie przyjmować wnioski wizowe oraz pobierać identyfikatory biometryczne. Zastosowanie mają odnośne przepisy określone w pkt 1.2 lit. c) i e). Akta i dane są przyjmowane, a następnie przesyłane do reprezentowanego państwa członkowskiego z poszanowaniem odpowiednich zasad ochrony i bezpieczeństwa danych.

Reprezentowane państwo(-a) członkowskie dopilnowuje(-ą), by dane, czy to przekazywane drogą elektroniczną czy też przekazywane fizycznie na nośniku elektronicznym przez organy reprezentującego państwa członkowskiego organom reprezentowanego państwa członkowskiego, były całkowicie zaszyfrowane.

W państwach trzecich zakazujących szyfrowania danych, które mają być przekazywane drogą elektroniczną przez organy reprezentującego państwa członkowskiego organom reprezentowanego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich), reprezentowane państwo(-a) członkowskiego nie zezwala(-ją) reprezentującemu państwu członkowskiemu na przekazywanie danych drogą elektroniczną.

W takim przypadku odnośne reprezentowane państwo(-a) członkowskie dopilnowuje(-ą), by dane elektroniczne w formie całkowicie zaszyfrowanej na elektronicznym nośniku były fizycznie przekazywane przez organy reprezentującego państwa członkowskiego organom reprezentowanego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich) przez urzędnika konsularnego państwa członkowskiego lub, jeżeli przekazanie danych tą drogą wymaga nieproporcjonalnie dużych lub nieuzasadnionych nakładów – w inny bezpieczny i pewny sposób, na przykład przez uznane podmioty mające doświadczenie w transporcie w odnośnych państwach trzecich dokumentów wymagających szczególnej ochrony.

We wszystkich przypadkach poziom bezpieczeństwa podczas przekazywania danych jest dostosowany do poziomu ochrony, jakiej te dane wymagają.

Państwa członkowskie lub Wspólnota starają się osiągnąć porozumienie z odnośnymi państwami trzecimi, tak by zniosły one zakaz szyfrowania danych, które mają być przekazywane drogą elektroniczną między organami odnośnych państw członkowskich.”.

b) Litera d) otrzymuje brzmienie: „Jeżeli chodzi o wizy jednolite wydawane na podstawie lit. a) i b), system reprezentacji przedstawiony jest w tabeli przedstawicielstw wydających wizy jednolite, zawartej w załączniku 18.”.

(1a) W punkcie III dodaje się punkt -1:

„-1. Zachowanie się personelu

Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich zapewniają osobom ubiegającym się o wizę uprzejmą obsługę.

Personel konsularny wykonuje obowiązki służbowe z pełnym poszanowaniem godności ludzkiej. Wszelkie podejmowane działania muszą być współmierne do zamierzonych celów.

Podczas pełnienia obowiązków służbowych personel konsularny nie dyskryminuje nikogo ze względu na płeć, rasę ani pochodzenie etniczne, religię ani światopogląd, niepełnosprawność, wiek ani orientację seksualną.”.

(2) Część III pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1.1. Formularz wniosku wizowego – liczba formularzy wniosku

Osoby ubiegające się o wizę muszą również wypełnić formularz wniosku o wydanie wizy jednolitej. Wnioski o wydanie wizy jednolitej należy składać na ujednoliconym formularzu, którego wzór przedstawiono w załączniku 16.

Należy wypełnić przynajmniej jeden egzemplarz wniosku, by służył do użytku podczas konsultacji z organami centralnymi. Jeżeli krajowe procedury administracyjne tego wymagają, państwa członkowskie mogą żądać kilku egzemplarzy wniosku.

1.2. Identyfikatory biometryczne

a) Państwa członkowskie pobierają od osoby ubiegającej się o wizę identyfikatory biometryczne składające się z obrazu twarzy i dziesięciu odcisków palców, respektując prawa określone w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka

Składając pierwszy wniosek wizowy, każda osoba ubiegająca się o wizę zobowiązana jest do osobistego stawiennictwa. Zostają wówczas pobrane następujące identyfikatory biometryczne:

- zdjęcie, zeskanowane lub wykonane w chwili składania wniosku oraz
- płaskie odciski dziesięciu palców pobrane cyfrowo.

Jeżeli odciski palców pobrane od danej osoby w związku z jej wcześniejszym wnioskiem wizowym zostały po raz pierwszy wprowadzone do wizowego systemu informacyjnego (VIS) mniej niż 59 miesięcy przed dniem wpłynięcia nowego wniosku, zostają one skopiowane do kolejnego wniosku.

W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do tożsamości osób ubiegających się o wizę misja dyplomatyczna lub urząd konsularny pobierają odciski palców w okresie określonym powyżej.

Ponadto jeżeli w momencie otrzymania wniosku nie można natychmiast stwierdzić, czy określony powyżej termin nie upłynął, osoba ubiegająca się o wizę może wystąpić o to, by pobrano jej odciski palców.

Zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia w sprawie VIS fotografia załączona do każdego wniosku jest wprowadzana do VIS. Od osoby ubiegającej się o wizę nie wymaga się w tym celu osobistego stawiennictwa.
Wymogi techniczne dotyczące fotografii odpowiadają międzynarodowym normom określonym w dokumencie 9303 wydanym przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO), część 1, wydanie VI.

Odciski palców są pobierane zgodnie z normami ICAO i decyzją Komisji 2006/648/WE z dnia 22 września 2006 r. ustanawiającą specyfikacje techniczne dotyczące norm przyjętych dla cech biometrycznych na potrzeby rozwoju VIS.

Identyfikatory biometryczne są pobierane przez wykwalifikowany i odpowiednio upoważniony personel misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego oraz przez organy odpowiadające za wydawanie wiz na granicach. Identyfikatory biometryczne mogą być także pobierane – pod nadzorem misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych – przez wykwalifikowany, odpowiednio upoważniony personel zatrudniony przez konsula honorowego lub usługodawcę zewnętrznego, o którym mowa w części VII pkt 1.B.

Pobrane dane wprowadzane są do VIS jedynie przez odpowiednio upoważniony personel służb konsularnych zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 7 oraz art. 9 ust. 5 i 6 rozporządzenia w sprawie VIS.

Państwa członkowskie zapewniają pełne wykorzystanie wszystkich kryteriów wyszukiwania zgodnie z art. 15 rozporządzenia w sprawie VIS, aby uniknąć bezpodstawnej odmowy lub błędnej identyfikacji.

b) Wyjątki

Z obowiązku składania odcisków palców zwalnia się następujące kategorie osób ubiegających się o wizę:

- dzieci poniżej dwunastego roku życia,
- osoby, od których pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe. Jeżeli można pobrać odciski palców w liczbie mniejszej niż dziesięć, to należy pobrać ich tyle, ile jest możliwe. Jeżeli jednak niemożność pobrania odcisków palców jest tymczasowa, to od osoby ubiegającej się o wizę wymaga się, by złożyła odciski palców wraz z kolejnym wnioskiem wizowym. Misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne oraz organy odpowiadające za wydawanie wiz na granicach są uprawnione do żądania dalszych wyjaśnień co do tymczasowej niemożności. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie odpowiednich procedur gwarantujących poszanowanie godności danej osoby w sytuacji, gdy wystąpią problemy z pobraniem danych. Fakt, że pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe, nie ma wpływu na przyznanie lub odmowę przyznania wizy.
- przywódcy państw lub rządów, członkowie rządów krajowych wraz z towarzyszącymi im małżonkami oraz członkami oficjalnej delegacji, gdy są oni zapraszani przez rządy państw członkowskich lub organizacje międzynarodowe w celach oficjalnych;
- monarchowie i ważni rangą członkowie rodziny królewskiej, gdy są oni zapraszani przez rządy państw członkowskich lub organizacje międzynarodowe w celach oficjalnych.

Przy wszystkich tych kategoriach należy w systemie VIS wprowadzić adnotację „nie dotyczy”.

(3) Część VII pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1.A System przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

Każde państwo członkowskie odpowiada za zorganizowanie systemu przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych. Zasadniczo wnioski wizowe przyjmowane są w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie:

– wyposażają swoje misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne i organy odpowiadające za wydawanie wiz na granicach, a także siedziby swoich konsulów honorowych – jeżeli korzystają z ich pomocy w pobieraniu identyfikatorów biometrycznych zgodnie z pkt 1.AB – w środki konieczne do pobierania identyfikatorów biometrycznych, lub
– w ramach lokalnej współpracy konsularnej lub innych stosownych kontaktów nawiązują z przynajmniej jednym innym państwem członkowskim współpracę polegającą na reprezentacji w ograniczonym zakresie, na prowadzeniu wspólnej placówki lub wspólnego ośrodka przyjmowania wniosków zgodnie z pkt 1.AA.

Z uwagi na szczególne uwarunkowania lub na sytuację lokalną, np. gdy:

– duża liczba osób ubiegających się o wizę uniemożliwia ~~inną~~ zorganizowanie przyjmowania wniosków wizowych i danych w odpowiednim terminie i dobrych warunkach, lub
– nie można inaczej objąć całego terytorium danego państwa w odpowiedni sposób

oraz gdy wymienione wyżej formy współpracy okażą się nieodpowiednie dla danego państwa członkowskiego, państwo członkowskie może w ostateczności nawiązać współpracę z usługodawcą zewnętrznym zgodnie z przepisami pkt 1.B.

Zachowane zostaje prawo do wezwania osoby ubiegającej się o wizę na osobistą rozmowę (o której mowa w części III pkt 4), jednak wybrana forma organizacyjna nie może powodować, że osoba ta będzie musiała stawiać się osobiście w więcej niż jednej placówce, by złożyć wniosek wizowy.

1.AA. Formy współpracy między państwami członkowskimi

a) Jeżeli wybrano prowadzenie wspólnej placówki, pracownicy misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych co najmniej jednego państwa członkowskiego rozpatrują skierowane do nich wnioski wizowe (w tym identyfikatory biometryczne) w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym innego państwa członkowskiego oraz korzystają wspólnie ze sprzętu tego państwa członkowskiego. Współpracujące państwa członkowskie uzgadniają, jak długo będzie prowadzona i na jakich zasadach zostanie rozwiązana wspólna placówka oraz jaka część opłaty wizowej przypada państwu członkowskiemu, do którego należy dana misja dyplomatyczna lub dany urząd konsularny.

b) Jeżeli ustanowiono wspólne ośrodki przyjmowania wniosków, pracownicy urzędów dyplomatycznych lub misji konsularnych co najmniej dwóch państw członkowskich zostają wspólnie ulokowani w jednym budynku do przyjmowania skierowanych do nich wniosków wizowych (w tym identyfikatorów biometrycznych). Osoby ubiegające się o wizę są kierowane do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku wizowego. Państwa członkowskie uzgadniają, jak długo będzie prowadzona i na jakich zasadach zostanie rozwiązana taka współpraca oraz jak uczestniczące państwa członkowskie będą dzielić się kosztami. Jedno państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za umowy związane z logistyką i za stosunki dyplomatyczne z państwem, na którego terenie znajduje się placówka.

1.AB. Korzystanie z pomocy konsulów honorowych

Do wykonywania niektórych lub wszystkich czynności, o których mowa w pkt 1.B.1, mogą zostać upoważnieni także konsulowie honorowi. Należy przedsięwziąć odpowiednie środki, aby zagwarantować ochronę danych oraz bezpieczeństwo.

Jeżeli konsul honorowy nie jest urzędnikiem służby cywilnej państwa członkowskiego, wykonuje on wspomniane czynności zgodnie z wymogami określonymi w załączniku xy z wyjątkiem przepisów zawartych w pkt C lit. c).

Jeżeli konsul honorowy jest urzędnikiem służby cywilnej państwa członkowskiego, państwo to dopilnowuje, aby spełnione zostały warunki porównywalne z tymi, które miałyby zastosowanie, gdyby czynności te były wykonywane przez jego misję dyplomatyczną lub urząd konsularny.

1.B Współpraca z usługodawcami zewnętrznymi

Państwa członkowskie dążą do tego, by współpraca z danym usługodawcą zewnętrznym obejmowała co najmniej jeszcze jedno państwo członkowskie i nie naruszała przepisów o zamówieniach publicznych i konkurencji.

Podstawą współpracy z usługodawcą zewnętrznym jest akt prawny, który spełnia wymogi określone w załączniku xy.

W ramach lokalnej współpracy konsularnej państwa członkowskie wymieniają się informacjami o wyborze usługodawców zewnętrznych oraz o ustaleniu warunków odnośnych aktów prawnych.

1.B.1. Rodzaje współpracy z usługodawcami zewnętrznymi

Usługodawca zewnętrzny może zostać uprawniony do wykonywania co najmniej jednej z poniższych czynności:

a) udzielania ogólnych informacji na temat wymogów wizowych i formularzy wniosków;

b) informowania osób ubiegających się o wizę o wymaganych dokumentach uzupełniających, wymienionych w liście kontrolnej;

c) przyjmowania danych i wniosków (łącznie z pobieraniem identyfikatorów biometrycznych) i przekazywania wniosku misji dyplomatycznej lub urzędowi konsularnemu;

d) pobierania należnej opłaty;

e) planowania terminów osobistych wizyt w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym lub u usługodawcy zewnętrznego;

f) przyjmowania dokumentów podróży (łącznie z ewentualnym powiadomieniem o odmowie) od misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego i zwracania ich osobie ubiegającej się o wizę.

1.B.2. Obowiązki państw członkowskich

Wybierając usługodawców zewnętrznych, dane państwo(-a) członkowskie dokładnie sprawdza(-ą) wypłacalność i rzetelność spółki (łącznie z koniecznymi pozwoleniami, wpisem w rejestrze handlowym, statutem spółki, umowami z bankami) oraz upewnia(-ją) się, czy nie zachodzi konflikt interesów.

Dane państwo(-a) członkowskie dopilnowuje(-ą), aby usługodawcy zewnętrzni przestrzegali warunków nałożonych na nich mocą aktu prawnego, o którym mowa w pkt 1.B.

Dane państwo(-a) członkowskie odpowiada(-ją) w dalszym ciągu za to, czy podczas przetwarzania danych przestrzegane są przepisy o ochronie danych, oraz jest nadzorowane zgodnie z art. 28 dyrektywy 95/46/WE.

Współpraca z usługodawcą zewnętrznym nie ogranicza ani nie wyklucza odpowiedzialności prawnej wynikającej z krajowych przepisów danego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich) w razie niedopełnienia obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych osób ubiegających się o wizę oraz z rozpatrywaniem wniosków wizowych. Przepis ten w żaden sposób nie wyklucza podejmowania kroków prawnych bezpośrednio przeciwko usługodawcy zewnętrznemu na mocy przepisów danego państwa trzeciego.

Dane państwo(-a) członkowskie dopilnowuje(-ą), by dane, czy to przekazywane drogą elektroniczną czy też przekazywane fizycznie na nośniku elektronicznym przez usługodawcę zewnętrznego organom danego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich), były całkowicie zaszyfrowane.

W państwach trzecich zakazujących szyfrowania danych, które mają być przekazywane drogą elektroniczną przez usługodawcę zewnętrznego organom danego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich), dane państwo(-a) członkowskiego nie zezwala(-ją) usługodawcy zewnętrznemu na przekazywanie danych drogą elektroniczną.

W takim przypadku odnośne państwo(-a) członkowskie dopilnowuje(-ą), by dane elektroniczne w formie zaszyfrowanej na elektronicznym nośniku były fizycznie przekazywane przez usługodawcę zewnętrznego organom odnośnego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich) przez urzędnika konsularnego państwa członkowskiego lub, jeżeli przekazanie danych tą drogą wymaga nieproporcjonalnie dużych lub nieuzasadnionych nakładów – w inny bezpieczny i pewny sposób, na przykład przez uznane podmioty mające doświadczenie w transporcie w odnośnych państwach trzecich dokumentów wymagających szczególnej ochrony.

We wszystkich przypadkach poziom bezpieczeństwa podczas przekazywania danych jest dostosowany do poziomu ochrony, jakiej te dane wymagają.

Państwa członkowskie lub Wspólnota starają się osiągnąć porozumienie z odnośnymi państwami trzecimi, tak by zniosły one zakaz szyfrowania danych, które mają być przekazywane drogą elektroniczną między organami odnośnych państw członkowskich.

Dane państwo(-a) członkowskie szkoli(-lą) usługodawcę zewnętrznego, dostarczając mu wiedzy potrzebnej do właściwej obsługi i adekwatnego informowania osób ubiegających się o wizę.

Jeżeli odciski palców zostały pobrane przez usługodawcę zewnętrznego, dane państwo(-a) członkowskie zapewnia(-ją) możliwość ich weryfikacji na terenie misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego w przypadku wątpliwości.

Analiza wniosków wizowych, ewentualnie rozmowy, zatwierdzanie wniosków oraz druk i umieszczanie naklejek wizowych dokonywane są wyłącznie przez misję dyplomatyczną lub urząd konsularny.

Usługodawcy zewnętrzni pod żadnym pozorem nie mają dostępu do VIS. Dostęp do VIS jest zastrzeżony wyłącznie dla odpowiednio uprawnionego personelu misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych.

Dane państwo(-a) członkowskie ściśle nadzoruje(-ją) realizację wspomnianego aktu prawnego, w tym:

a) ogólne informacje o wymogach wizowych i formularzu wniosku, których usługodawca zewnętrzny udziela osobom ubiegającym się o wizę;

b) wszelkie techniczne i organizacyjne środki bezpieczeństwa wymagane do ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub udostępnieniem – szczególnie gdy współpraca wiąże się z przekazywaniem akt i danych misji dyplomatycznej lub urzędowi konsularnemu danego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich) – oraz przed wszelkimi innymi formami bezprawnego przetwarzania danych osobowych;

c) pobieranie i przekazywanie identyfikatorów biometrycznych;

d) kroki podjęte, by zapewnić przestrzeganie przepisów o ochronie danych.

W tym celu misja dyplomatyczna lub urząd konsularny danego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich) regularnie przeprowadza niezapowiedziane kontrole u usługodawcy zewnętrznego.

1.B.3. Opłata za usługę

Usługodawcy zewnętrzni mogą pobierać opłatę za usługę oprócz należnej opłaty, o której mowa w załączniku 12. Opłata za usługę jest proporcjonalna do kosztów ponoszonych przez usługodawcę zewnętrznego przy wykonywaniu co najmniej jednej z czynności, o których mowa w pkt 1.B.1.

Państwo(-a) członkowskie zachowuje(-ą) możliwość udzielania bezpośredniego dostępu wszystkim ubiegającym się o wizę, by mogli składać wnioski w ich urzędach konsularnych lub misjach dyplomatycznych.

Opłata za usługę zostaje określona w akcie prawnym, o którym mowa w pkt 1.B.

W ramach lokalnej współpracy konsularnej państwa członkowskie dopilnowują, aby opłata za usługę pobierana od osoby ubiegającej się o wizę we właściwy sposób odpowiadała usługom oferowanym przez usługodawców zewnętrznych oraz lokalnym warunkom. Ponadto dążą one do ujednolicenia pobieranej opłaty za usługę.

Opłata za usługę wynosi maksymalnie połowę opłaty wizowej określonej w załączniku 12, bez względu na ewentualne zwolnienia z opłaty wizowej przewidziane w załączniku 12.

1.B.4. Informacje

Dokładne informacje o możliwości umówienia się na spotkanie i złożenia wniosku wizowego są wywieszane przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich do ogólnego wglądu.

1.C Ciągłość usług

W razie zakończenia współpracy z innymi państwami członkowskimi lub jakimkolwiek usługodawcą zewnętrznym państwa członkowskie zapewniają ciągłość pełnej obsługi.

1.D Decyzja i publikacja

Państwa członkowskie informują Komisję o tym, jak planują zorganizować przyjmowanie i rozpatrywanie wniosków wizowych w każdym urzędzie konsularnym. Komisja zapewnia publikację tych informacji.

Państwa członkowskie dostarczają Komisji kopię aktu prawnego, o którym mowa w pkt 1.B."

(4) W części VIII pkt 5.2 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„5.2. Współpraca misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich z pośrednikami komercyjnymi";

b) między tytułem a pkt 5.2 lit. a) dodaje się następujące zdanie:

„W przypadku kolejnych wniosków w rozumieniu części III pkt 1.2. państwa członkowskie mogą zezwolić swoim misjom dyplomatycznym lub urzędom konsularnym na współpracę z pośrednikami komercyjnymi (tj. prywatnymi placówkami administracyjnymi, agencjami przewozowymi lub biurami podróży (organizatorami wycieczek i przedstawicielami))."

Artykuł 2

Trzy lata po oddaniu VIS do eksploatacji, a następnie co cztery lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrożenia niniejszego rozporządzenia, oceniające m.in. wdrożenie poboru identyfikatorów biometrycznych oraz korzystanie z nich, trafność wybranego standardu ICAO, przestrzeganie zasad ochrony danych, współpracę z usługodawcami zewnętrznymi ze szczególnym uwzględnieniem poboru danych biometrycznych, wdrożenie zasady „pierwszego wniosku" oraz organizację przyjmowania i przetwarzania wniosków wizowych. Sprawozdanie obejmuje też dane, zgodnie z art. 17 pkt 12–14 oraz art. 50 ust. 4 rozporządzenia w sprawie VIS, o przypadkach, w których pobranie odcisków palców nie było faktycznie możliwe lub nie było wymagane z przyczyn prawnych; dane te są porównane z liczbą przypadków, w których pobrano odciski palców. Sprawozdanie zawiera też informacje o przypadkach, w których osobie nie mogącej faktycznie złożyć odcisków palców odmówiono wydania wizy. W razie potrzeby sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie propozycje zmiany niniejszego rozporządzenia.

W pierwszym sprawozdaniu należy ocenić na podstawie badań zleconych przez Komisję, czy odciski palców pobierane od dzieci w wieku poniżej 12 lat są wystarczająco wiarygodne do celów identyfikacji i weryfikacji, a zwłaszcza jak odciski palców zmieniają się z wiekiem.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego *W imieniu Rady*

Przewodniczący *Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK xy

Wykaz minimalnych wymogów, które należy zawrzeć w aktach prawnych na potrzeby współpracy z usługodawcami zewnętrznymi

W trakcie wykonywania swoich czynności usługodawca zewnętrzny musi:

A) jeżeli chodzi o wykonywanie swoich czynności

I. Ochrona danych

a) stale czuwać, aby dane nie były czytane, kopiowane, zmienione czy usuwane bez upoważnienia, zwłaszcza podczas przekazywania ich misji dyplomatycznej lub urzędowi konsularnemu państwa(państw) członkowskiego(-ich) odpowiedzialnego(-ych) za rozpatrzenie wniosku wizowego;

b) według instrukcji udzielonych przez dane państwo(-a) członkowskie przekazywać dane
– elektronicznie w zaszyfrowanej formie, lub
– fizycznie w bezpieczny sposób;

ba) przekazywać dane jak najszybciej
- w przypadku danych przekazywanych fizycznie – przynajmniej raz w tygodniu
- w przypadku danych przekazywanych elektronicznie w postaci zaszyfrowanej – najpóźniej pod koniec dnia, w którym zostały one pobrane;

bb) usuwać dane natychmiast po ich przekazaniu i dopilnować, żeby jedynymi danymi, które można zatrzymać, były w odnośnych przypadkach imię i nazwisko oraz dane kontaktowe osoby ubiegającej się o wizę – w celu ustalenia terminu spotkania, a także numer paszportu – w celu zwrotu paszportu osobie ubiegającej się o wizę;

c) zapewniać wszelkie techniczne i organizacyjne środki bezpieczeństwa wymagane do ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub udostępnieniem – szczególnie gdy współpraca wiąże się z przekazywaniem akt i danych misji dyplomatycznej lub urzędowi konsularnemu danego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich) – oraz przed wszelkimi innymi formami bezprawnego przetwarzania danych osobowych;

d) przetwarzać dane w imieniu danego(-ych) państwa(państw) członkowskiego(-ich) jedynie na potrzeby przetwarzania danych osobowych o osobach ubiegających się o wizę;

e) przestrzegać standardów ochrony danych co najmniej równorzędnych standardom określonym w dyrektywie 95/46/WE;

f) dostarczać osobom ubiegającym się o wizę informacji wymaganych w myśl art. 37 rozporządzenia w sprawie VIS;

II. Zachowanie się personelu

a) dopilnować odpowiedniego wyszkolenia swojego personelu;

b) dopilnować, aby jego personel podczas wykonywania swoich obowiązków:
- w sposób uprzejmy odnosił się do osób ubiegających się o wizę,
- szanował godność ludzką i nietykalność osoby ubiegającej się o wizę,
- nie dyskryminował nikogo ze względu na płeć, pochodzenie rasowe ani etniczne, religię ani przekonania, wiek ani orientację seksualną, oraz
- przestrzegał zasad poufności, które obowiązują pracowników także po odejściu ze stanowiska czy po zawieszeniu lub rozwiązaniu aktu prawnego;

c) podawać tożsamość osób pracujących dla niego w każdym momencie;

d) wykazywać, że jego personel nie był wcześniej karany i dysponuje wymaganą fachowością;

B) jeżeli chodzi o kontrolę wykonywania czynności

a) zapewniać stały dostęp do swojego lokalu personelowi upoważnionemu przez organy wizowe, zwłaszcza do przeprowadzenia kontroli bez uprzedniego powiadomienia;

b) zapewniać w celach kontrolnych możliwość zdalnego dostępu do swojego systemu ustalania terminów spotkań;

c) dopilnować stosowania odpowiednich metod monitorujących (np. interesantów podstawionych w celach kontrolnych, kamer internetowych);

d) zapewnić dostęp do dokumentacji potwierdzającej przestrzeganie wymogów bezpieczeństwa danych, w tym wymogów co do składania sprawozdań, zewnętrznych audytów, regularnych kontroli wyrywkowych;

e) bezzwłocznie zgłaszać danemu(-ym) państwu(-om) członkowskiemu(-im) wszelkie naruszenia bezpieczeństwa lub skargi osób ubiegających się o wizę dotyczące nieprawidłowego korzystania z danych lub nieuprawnionego dostępu oraz koordynować z danym(-i) państwem(-ami) członkowskim(-imi) działania służące znalezieniu rozwiązania i szybko udzielać wyjaśnień osobom występującym ze skargą;

C) Wymogi ogólne

a) działać według instrukcji państwa(państw) członkowskiego(-ich) odpowiedzialnego(-ych) za rozpatrywanie wniosku wizowego;

b) stosować odpowiednie środki zapobiegające korupcji (np. odpowiednie wynagrodzenie personelu; współpracę podczas selekcji personelu zatrudnianego do danego zadania; zasadę współpodejmowania decyzji przez dwie osoby; zasadę rotacji pracowników);

c) w pełni przestrzegać postanowień wspomnianego aktu prawnego, który określa także warunki zawieszenia lub rozwiązania współpracy, zwłaszcza w razie naruszenia uzgodnionych zasad, oraz zawiera klauzulę przeglądową pozwalającą w tym akcie prawnym uwzględnić sprawdzone rozwiązania.